

[Finansministeren.]

gerne til rette, ikke er et spørgsmål om at se at skynde sig så hurtigt som muligt, før der sker politiske ændringer i landet. Vi skal passe på, vi ikke slår noget i stykker her, så vi kan få en rolig fremadskridende rytme i vor produktion, i vor beskæftigelse og i landets indtægter. Derfor skal jeg også under hensyn til mit ønske om at skaffe enighed om denne lovgivning helt undlade at vrinske — tror jeg det var — ad hr. Krog Hansen ved denne lejlighed, men håbe på, at udvalgsbehandlingen må føre til et resultat, som kan samle det store flertal i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forsøg med en ny toldbehandlingsprocedure.

(Lovforslaget (nr. 76) findes i tillæg A, sp. 1521, fremsættelsen i tidenden sp. 963).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Jørgen Peder Hansen: På socialdemokratiets vegne kan jeg give tilslutning til et både sagligt og dybtgående udvalgsarbejde om de mange problemer, som ligger gemt bag den lange række af bemyndigelser, som selve lovforslaget er udtryk for. Man kan måske have lov til at sige, at lovforslaget formelig strutter af bemyndigelser til finansministeren.

I sidste uge var det handelsministeren, der var grådig, i denne uge kommer finansministeren og beder om en række af bemyndigelser. I § 1, stk. 1, står der f. eks., at finansministeren bemyndiges til at iværksætte et forsøg, og i § 1, stk. 2, bemyndiges

han til at fastsætte særlige regler. Hvis vi går videre i teksten, vil vi se, at finansministeren også kan fravige gældende lovgivning, og endelig i lovforslagets § 2 kommer en sidste bemyndigelse, og det er måske den alvorligste, når det kommer til stykket, for her bemyndiges finansministeren i overensstemmelse med den forsøgsordning, som tænkes iværksat, til at beslutte, at momsens ikke skal opkræves ved importen af varer fra udlandet inden for forsøgsområdet.

Der er altså bemyndigelser nok til finansministeren, og når jeg nævner det her i den rækkefølge og i den mængde, kunne man måske få indtrykket af, at jeg var uvenlig stemt over for lovforslaget. Det er jeg egentlig ikke. Forslaget har jo allerede været undervejs under den forrige regering, og det åbner efter min opfattelse en velkommen mulighed for at få startet forsøg med en ny toldbehandlingsprocedure.

Det er som bekendt toldkommissionen, der gennem lang tid har siddet og endevendt disse problemer. Jeg anser det for en særdeles hensigtsmæssig fremgangsmåde at forsøge sig frem i et afgrænset område med et sæt af nye regler, således at der herigenem kan indvindes de praktiske erfaringer, som vil være forudsætningen for at få gennemført den mest muligt hensigtsmæssige toldbehandlingsprocedure. Ønsket om at nå frem til en sådan ny procedure fik jo særlig aktualitet i forbindelse med drøftelserne om gennemførelse af merværdiafgiften, momsens, som den jo kaldes, og jeg vil meget gerne understrege netop her ved førstebehandlingen, at det ikke mindst har været toldvæsenets egen administration under medvirken af personale ude fra driften, der selv har nedfældet, man kan vist godt sige de grundlæggende tanker i dette fremstød for at nå frem til en mere tidssvarende procedure. Det ses af bemærkningerne til lovforslaget, at finder man ikke frem til en sådan tidsmæssig procedure, ja, da kan det let betyde, at der skal ansættes mere personale. Ofte har det for øvrigt været nævnt, at det nok var nødvendigt, at folk fra det private erhvervsliv skulle tage sig af rationalisering i statsadministrationen og i forvaltningen. Her har vi altså et tilfælde, hvor, om jeg så må sige, den dynamiske kraft og initiativet til en ændring, en rationalisering inden for et afgrænset område af statsadministra-

[Jørgen Peder Hansen.]

tionen, kommer fra personalet, fra administrationen selv, og ikke mindst dette synes jeg at vi bør notere os.

Jeg finder, at sagen har flere sider. De nye regler vil få virkning, efter min opfattelse, i forhold til samfundet, i forhold til erhvervslivet, men også i forhold til det beskæftigede personale. Samfundet må altid være levende interesseret i et administrativt system, som virker så effektivt som muligt, som frembyder de færreste ulemper for erhvervslivet, og at denne administration kan afvikles under anvendelse af en personalestyrke, der ikke medfører usikkerhed om opgavernes løsning, og som samtidig er tilstrækkelig stor til, at arbejdsglæden ikke forsvinder.

Jeg tror, det vil være muligt at kombinere disse hensyn, såfremt der åbnes mulighed for at få etableret bl. a. en ny toldprocedure, hvor der på væsentlige områder brydes med hidtidige principper. Det er forhåbentlig en almindelig kendt sag, at toldvæsenet er et kontrolorgan, der skal sikre statsindtægterne på en meget lang række områder. Men samtidig ses det i dag ganske klart, at toldvæsenet også er et vejledende, man kan vel sige et orienterende organ, der meget gerne optræder som et naturligt bindeled mellem erhvervslivet og samfundet. Dette er kommet helt klart til udtryk gennem de seneste års lovgivning på en lang række betydningsfulde områder.

I forbindelse med momsens indførelse forelå der en helt utrolig stor opgave for personalet i alle led. Det drejede sig her om at vejlede og orientere, hvilket også skete, således at det i dag kan konstateres, at momsen regnskabsmæssigt er kørt sikkert på sporet. Det tør også nævnes, at der er skabt et tillidsfuldt forhold mellem erhvervsliv og toldvæsen, fordi begge parter har vist vilje hertil. Opgaven kunne kun løses ved meget betydelige omplaceringer af personale inden for etaten. Jeg vil anslå, at omkring 900 medarbejdere er forflyttet eller også står over for en forflyttelse til et andet tjenestested. Jeg tror, personalet har forståelse for nødvendigheden af at løse enhver opgave, som det vil blive pålagt.

Men der er også en anden side af dette spørgsmål, som ikke bør overses, det er den

endelige personalemæssige fordeling og placeringen på tjenestestederne. Det er vist rimeligt, synes jeg, at spørge finansministeren, om der er udsigt til at få løst de normeringsproblemer, som ligger i forlængelse af de her nævnte spørgsmål.

Jeg skal ikke gøre særlig mange bemærkninger til de oplysninger, der ligger tilgængelige i forbindelse med lovforslaget fremsættelse. Jeg synes, det er fyldige oplysninger og bemærkninger, vi har fået i hænde, og det er min opfattelse, at disse ting egner sig bedst til en drøftelse i et kommende udvalg. Jeg er overbevist om, at det valgte område — det vil jeg dog gerne have lov, til at sige — nemlig Lolland-Falster, er et godt valgt område, som vil åbne mulighed for at få afprøvet alle sider af de påtænkte nye procedureregler.

Jeg vil gerne i et kommende udvalg høre noget nærmere om den told- og afgiftskreditordning, der omtales i ministerens fremsættelsestale, og som man i industrien har visse betænkeligheder ved — det fremgår af ministerens fremsættelse. Hvis ministeren selv er tvivlende på dette punkt, vil jeg anse det for rigtigt, at man vender tilbage på et senere tidspunkt her i folketinget vedrørende den sidste bemyndigelse, som jeg nævnte i indledningen, nemlig bemyndigelsen til at udsætte opkrævningen af merværdiafgiften.

Jeg håber, det er fremgået af det, jeg har sagt, at vi vil være sagligt indstillet til problemerne; det vil for øvrigt være et kendetegn for socialdemokratiet i alle tilfælde, at vi har denne saglige indstilling. (Finansministeren (Poul Møller): Det er ikke nødvendigt at sige det!). Vi vil gå i dybden med problemerne.

Jørgen Jensen: Også jeg vil som den foregående ordfører understrege, at der ikke mindst inden for toldadministrationen i de senere år er foregået en ganske betydelig rationalisering. Jeg glæder mig over, både som medlem af folketinget og også på erhvervslivets vegne, at man på et sådant vidtspændende område gør det så hensigtsmæssigt, som det overhovedet kan gøres. Finansministerens forslag her går jo ud på at skabe muligheder for at gøre yderligere forsøg på at gøre det endnu lettere og endnu

[Jørgen Jensen.]

mindre bekosteligt både for det offentlige og for det private erhvervsliv, og det kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at vi jo er ved at nedlægge en lang række af toldkammerne rundt omkring i provinsen og tjenestesteder i København. Det er sikkert en nødvendig tendens, der her gør sig gældende, men jeg vil gerne understrege, at jeg kan godt forstå, at det mange steder i provinsen kan gøre lidt ondt, når man hidtil har haft et toldkammer, at man ikke har det mere, men må nøjes med, skal vi sige, en telefonisk forbindelse.

Jeg vil imidlertid gerne complimentere finansministeren for den udmærkede redegørelse, der er givet i bemærkningerne for, hvorledes toldvæsenet mener, at de kan klare publikumsadministrationen og -ekspeditionen mindst lige så hensigtsmæssigt for fremtiden, som hidtil.

Jeg kan slutte med at sige, at jeg på ingen måde er bange for at give finansministeren de bemyndigelser, som han anmoder om i dette lovforslag. Jeg henleder også opmærksomheden — ikke ministerens, men folketingets medlemmers — på, at der er visse problemer med hensyn til at lade forsøgene strække sig over så lang tid, at man også giver en vis kredit med betalingen af told og afgifter. Men jeg forstår, at finansministeren selv har dette for øje og i den kommende bekendtgørelse vil sørge for, at der ikke sker nogen forskelsbehandling på dette område.

Holmberg: Jeg har set, at vor høje formand her i folketinget har ønsket korte taler, og det skal jeg for mit vedkommende ved denne lejlighed, ved første behandling af finansministerens forslag, gerne efterkomme, for jeg mener egentlig, at det er et forslag, som egner sig bedst til udvalgsbehandling. Det er jo en bemyndigelseslov til forsøg med en ny form for toldbehandling, og jeg kan ikke se andet, end at det må være rigtigt med det forsøg.

Der er naturligvis ingen tvivl om, at der vil komme til at gå stærk diskussion om forslaget her. Jeg tænker på de byer, der mister deres toldkammer. Det er naturligvis klart, at når de mister deres toldkammer, må vi sørge for, at befolkningen ikke

bliver ringere betjent. Men jeg tror egentlig, at netop på dette område er der store muligheder for forenkling. Meningen med forslaget er jo bl. a. at skabe grundlag for en bred sagsudlægning fra den centrale toldforvaltning i København til lokale forvaltningsenheder i provinsen, altså større selvstændighed for disse og hermed en bedre betjening af publikum, og det må være et skridt i den rigtige retning.

Der er mange enkeltheder i forslaget, som vi meget gerne ser nærmere på i et udvalg, men vi tilsiger velvillig behandling af forslaget.

Helge von Rosen: Dette forslag har det radikale venstres fulde sympati.

Jeg har ingen bemærkninger til selve forslaget, ud over, at det måske trænger til nærmere kommentarer fra ministeren, eventuelt under udvalgsbehandlingen, at bemyndigelsen til at fastsætte regler for toldbehandling ikke er gjort tidsbegrænset. Så vidt jeg har kunnet se, er der ikke noget i bemærkningerne, som belyser dette spørgsmål, kun i bilaget en omtale af, at selve omorganiseringen, der formentlig følger efter forsøgsperioden, tænkes gennemført over en periode på 5 år.

De tanker, som er skildret i bilaget om rationaliseringen — det meget udførlige bilag — virker overordentlig tiltalende. De ligger på linje med forenklingsbestrebelse, som i en årrække har været god latin i erhvervslivet, for at spare arbejdsindsats og omkostninger og derved forbedre konkurrenceevnen. Jeg har lagt mærke til, at rationaliseringen har det dobbelte sigte at forenkle såvel toldvæsenets som publikums arbejde ved toldbehandling, og at det oven i købet påregnes, at der kan ydes publikum en bedre service på væsentlige områder, bl. a. gennem kortere ekspeditionstid; det sidste siges også at være hårdt tiltrængt.

På et enkelt punkt forekommer optimismen mig vel stor, idet man går ud fra, at decentraliseringen med overføring af arbejdsopgaver fra den centrale toldforvaltning i København til distriktstoldkammerne vil give disse større erfaring og indsigt, uden at man tilsyneladende samtidig hæfter sig ved det uundgåelige minus, som kan komme til at ligge i manglende ensartethed i afgørelserne. Det er vel et tilfælde, hvor man

[Helge von Rosen.]

må tage det onde med det gode. Det er mig bekendt, at importører i et af vore nabolande med betydelig succes så at sige spiller på uensartethed i praksis hos de forskellige regionale told- og afgiftsmyndigheder, til trods for at der foreligger omfattende og detaljerede vejledninger fra den centrale myndighed om regler og praksis.

Det er bemærkelsesværdigt, at forsøgene med overgang til en ny procedure ikke regnes at føre til øgede udgifter eller udvidelse af administrationen, og endnu mere bemærkelsesværdigt, at især forenklingen ved nedlæggelse af en række toldkamre i provinsen og tjenestesteder i København betyder, at man kan undgå den personaleforøgelse, som ellers ville følge med merværdiafgiften.

Det forekommer meget positivt, når staten som her går ind i en arbejdsbesparende rationalisering på linje med, hvad der foregår i erhvervslivet, og dette sker jo uden påtryk, det påtryk, som erhvervslivet har gennem hensynet til rentabilitet og konkurrence. På den anden side ville, synes jeg, rationaliseringen forekomme mere radikal, hvis den var iværksat i en periode, hvor den kunne have ført til egentlige personalebudsninger: Man kan få den tanke, at selv om rationaliseringsudvalget er nedsat i 1965, så er det merværdiafgiftens krav til personaleindsats, som sætter gang i udviklingen. Det er jo erhvervslivets, fremfor alt landbrugets, arbejdsbesparende rationaliseringer, som gennem en lang årrække har betinget vor gode økonomiske vækst uden alt for omfattende indførsel af udenlandsk arbejdskraft, og hertil burde også det offentlige være bidragyder.

Det foreliggende eksempel med toldvæsenets radikale rationalisering, som nu ligger foran os, synes at bestyrke de udbredte anelser blandt befolkningen og vel især i erhvervskredse om, at der må foreligge betydelige rationaliseringsmuligheder i den offentlige sektor, muligheder, hvis udnyttelse hæmmes af den mangel på bevægelighed, der følger af ansættelsessystemet og af

afsavnet af den drivfjeder, der ligger i konkurrence- og rentabilitetshensynet.

Morten Lange: Jeg ved ikke, om en vikar for en toldlovsordfører er en synder, men det er muligt. Jeg skal i hvert fald prøve på ikke at forsynde mig for meget ved nogle få bemærkninger om dette lovforslag.

Jeg har betydelig sympati for § 1, som lægger op til en rationalisering af toldvæsenet; den har længe været tiltrængt. Nogle af de lidt fjernere provinstoldkamre ser unægtelig lidt fortidsprægede ud, de er ikke præget af meget kraftig udnyttelse, og jeg synes, det er gavnligt, hvis vi kan få en sådan rationalisering fornuftigt forberedt igennem den befuldmægtigelse, som finansministeren søger i § 1.

Så langt, så godt. Jeg håber, at denne udvikling vil komme til at gå forholdsvis hurtigt, for rationaliseringer er nu sådan lidt generende, hvis der bliver snakket om dem for længe, uden at der bliver gjort noget ved dem. Jeg har fornemmelsen af, at det har voldt en vis usikkerhed i toldvæsenet, at man kender til disse planer og altså bare ikke rigtig ved, hvornår de kommer i gang. Jeg synes, det ville være godt, om man kunne klare denne sag — altså fuldmagter til at være fornuftige i en begrænset periode — så nogenlunde i et snuptag, og så meget gerne komme tilbage med en ny og rationel ordning.

Derimod er jeg mindre begejstret for de fuldmagter, finansministeren ønsker efter § 2. Jeg synes, det lader til at være en variant af det, som regeringen åbenbart ynder særlig meget, at give udsættelse med indbetalingen af moms. Nu kan man selvfølgelig være mere eller mindre forelsket i moms, alt efter som man nu har det med skatter; men den uensartethed, som jeg synes regeringen stræber efter at indføre i stigende grad i forhold til de ret afbalancerede afregningsfrister, som oprindeligt er nedlagt i loven, er bekymrende, og jeg kan med temmelig stor sikkerhed allerede på nuværende tidspunkt sige, at finansministeren

[Morten Lange.]

skal komme med usædvanlig gode argumenter, hvis vi skal vise os som tilhængere af den i § 2 indeholdte fuldmagt. Vi synes ikke, der er nogen særlig grund til at bevilge sådanne udskydelser af indbetalingen af moms, det er en uretfærdighed over for de forskellige grupper. Vi håber, at finansministeren vil besinde sig og se, at hans forsøg under § 1 er fornuftigt, men hans forsøg under § 2 måske mindre vel gennemtænkt.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den tilslutning, de har givet til lovforslaget. Selv om man har bebudet en grundig udvalgsbehandling, er der jo ikke fra nogen side givet udtryk for principielle betænkeligheder.

Den socialdemokratiske ordfører var, i hvert fald i formen, lidt betænkelig ved bemyndigelser, men han overvandt dog sine betænkeligheder, fordi det i virkeligheden ikke var bemyndigelser til mig der var tale om, men til det fortrinlige personale, toldvæsenet har, og for hvilket det ærede medlem selv er så fortrinlig og venlig en repræsentant her i tinget, som vi alle sætter pris på. Det er da i hvert fald trøstende, at det er personalet, hans kolleger, der rent faktisk kommer til at udøve denne bemyndigelse.

Jeg deler fuldstændig hans syn på, at det er fra personalet, denne rationaliseringsinteresse kommer, og at det er meget prisværdigt, at man i toldvæsenet er gået så vidt i rationaliseringsbestrebelse som tilfældet er. Det er jo ikke, som hr. Morten Lange sagde, noget, man taler om, men ikke gør noget ved. Hele rationaliseringsprocessen med nedlæggelse af toldkamre er jo i fuld gang.

Det, som er dette lovforslags formål, er i og for sig ikke at få bemyndigelse til at gå videre med nedlæggelse af toldkamre; det er selve toldbehandlingsproceduren, altså i forhold til kunderne, i forhold til erhvervslivet, der skal ændres, fordi dette i øjeblikket kræver en lovændring. Det er givet, vil jeg gerne sige til hr. Helge von Rosen, at det skal være min bestræbelse, at perioden med forsøg bliver så kort som overhovedet muligt, så vi hurtigt får nogle erfaringer og kan se, om vi kan overføre disse erfaringer til en almen lov, dækkende hele landet.

Problemerne vedrørende § 2 har været nævnt både af hr. Morten Lange og hr. Jørgen Jensen, Jeg vil gerne sige til hr. Morten Lange, at det vist fra alle sider blev pålagt den daværende finansminister, da momsloven skulle vedtages, at undersøge mulighederne for en sådan rationalisering, at man ikke havde forskellige procentsatser for importører og producenter, men til gengæld kunne give importørerne en kredittid, der svarede til den, andre havde ifølge momsloven. Det er altså dette forsøg, man gerne vil i gang med for at se, om man kan skaffe sig en sådan procedure, at man ikke behøver at have forskellige procentsatser, men kan have en helt ensartet procentsats og til gengæld samme kreditperiode — dog kun for dem, der har kvartalsmæssig afregning.

Hr. Jørgen Peder Hansen rejste i øvrigt et problem vedrørende normeringen, og jeg er glad for, at hr. Jørgen Peder Hansen gjorde folketinget opmærksom på, at der er et spørgsmål her. Det er lykkedes toldvæsenets personale at administrere momsen uden nævneværdig udvidelse af personalekredsen, men ved store ofre og meget overarbejde og kun på baggrund af løfter fra styrelsen om, at der vil finde visse omnormeringer sted. På grund af, at lønningsproblemerne ikke er løst for tjenestemændene endnu, er dette spørgsmål heller ikke løst. Det må naturligvis indgå i den samlede lønningsreform, men jeg har skrevet til lønningsministeren, at hvis det trækker ud med denne lønningsreform, vil det blive nødvendigt at foretage udnævnelser til funktion i unormerede stillinger, således at vi ad den vej kan indfri de løfter, der er givet personalet til gengæld for at medvirke og inspirere til og tage stødet for hele den store rationaliseringsproces, som har været i gang igennem længere tid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov om Statens Kunstfond.

Valgt blev: *Ellen Strange Petersen, Hanne Budtz, Stæhr Johansen, Lembourn, Merete Bjørn Hanssen, From, Ib Thyregod, Else-Merete Ross, Meta Ditzel, Stinus, Bodil Koch, Lis Groes, Jørgen Peder Hansen, Frode Jakobsen, Niels Matthiasen, Orla Møller og Gunhild Due.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov om værnepligt.

Valgt blev: *Adam Møller, Asger Jensen, Juul-Madsen, Simonsen, Kristen Østergaard, From, Holger Hansen, Skovmand, Bilgrav-Nielsen, Stinus, Finn Christensen, Victor Gram, Niels Matthiasen, Orla Pedersen, Søgaard, Tastesen og Kurt Brauer.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om forsyningsmæssige foranstaltninger.

Valgt blev: *Hans Kjær, Erik Kragh, Stæhr Johansen, Adam Møller, Jens Peter Jensen (Sorø amt), Enggaard, Holmberg, Erik Hansen (Ålborg amt), Rigmor Christensen, Jørgen Andersen, Lis Groes, Dose, Jørgen Peder Hansen, Carl P. Jensen, Chr. Rasmussen, Chr. Thomsen og Poul Dam.*

Første næstformand (Kaj Andresen):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Politiassessor Jørgen Langkilde har meddelt mig, at han er villig til at indtræde i folketinget som midlertidigt medlem i anledning af den folketingsmand Gottschalek-Hansen tilståede orlov.

Udvalget angående forslag til lov om garanti for lån og rentetilskud til skovejere i anledning af stormfaldet i 1967, har afgivet

tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 3. april, kl. 10 med følgende dagsorden:

- 1) *Forespørgsel til udenrigsministeren af Per Hækkerup m. fl.*
- 2) *Spørgsmål til ministrene.*
- 3) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om opsparingspræmiering.

- 4) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov om skattefri afskrivninger m. v.

og

forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

- 5) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om forsøg med en ny toldbehandlingsprocedure.

- 6) *Valg af 1 medlem til det i lov nr. 235 af 27. maj 1950 om anvendelse af modværdien af de i henhold til Det europæiske Genopbygningsprogram modtagne gaveydelse omhandlede udvalg (i stedet for Amtoft).*

- 7) *Valg af 1 medlem til udvalget angående det civile beredskab (i stedet for Helge von Rosen).*

Mødet hævet kl. 16⁰.

32. møde.

Onsdag den 3. april kl. 10.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden) og

forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden) samt forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden). Formålet med de to lovforslag er at gennemføre nogle ændringer, der er en følge af kildeskatteordningens iværksættelse. Ændringerne skal således i det væsentlige først have virkning, når kildeskatten sættes i kraft. En del bestemmelser foreslås helt ophævet, da de er erstattet af bestemmelser i kildeskatteloven. Andre bestemmelser foreslås ændret, og der stilles forslag om enkelte nye regler. Det drejer sig hovedsageligt om ændringer og forslag af teknisk og redaktionel art.

I det store og hele kan jeg henvise til de udførlige bemærkninger til forslagene, men finder dog anledning til at omtale nogle af de foreslåede ændringer.

Jeg skal først omtale forslaget om ændring af ligningsloven.

Personer, der af den danske stat udsendes til tjeneste uden for riget, er efter de gældende regler ikke skattepligtige under opholdet i udlandet. Denne skattefrihed bortfalder under kildeskatteordningen. De udsendte modtager under udlandsopholdet

visse tillæg til lønnen til dækning af merudgifter i anledning af tjenesten. Det drejer sig navnlig om udetillæg, hjemflytningstillæg og bosættelsespenge. Tillæggene er efter det oplyste fastsat således, at de medgår til dækning af merudgifterne, og det foreslås derfor, at de ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst.

Underholdsbidrag til børn vil under kildeskatteordningen altid blive beskattet hos barnet. Efter de gældende regler har bidragyderen altid fradragsret for underholdsbidraget, også selv om barnet opholder sig hos den pågældende. Barnet vil kun sjældent komme til at svare skat af underholdsbidraget, og bl. a. under hensyn hertil har man fundet det rimeligt at afskære bidragyderen fra at opnå fradrag for bidraget, når han eller hun har barnet hos sig. Udformningen af reglerne om den skattemæssige behandling af underholdsbidrag er i øvrigt genstand for forhandling med justitsministeriets lovkontor, og der kan blive tale om ændringsforslag af rent redaktionel og teknisk karakter.

Ved boligforliget af 18. januar 1966 er det forudsat, at den på grundlag af 13. almindelige vurdering fastsatte lejeværdi for enfamiliehuse skal forhøjes med 1/4 pct. om året inden for den såkaldte normaliseringsperiode på 8 år. For skatteåret 1968-69, d. v. s. indkomståret 1967, er lejeværdien fastsat til 2 1/2 pct. Dette er baggrunden for, at lejeværdien efter lovforslaget skal udgøre 3 1/4 pct. af ejendomsværdien ved 13. almindelige vurdering eller en senere vurdering inden 14. almindelige vurdering. Disse senere vurderinger foretages med udgangspunkt i prisforholdene ved 13. almindelige vurdering. Ved 14. almindelige vurdering skal priserne pr. 1. august 1969 danne grundlaget, og denne vurdering vil således antagelig resultere i en forhøjelse af ejendomsværdierne i forhold til 13. almindelige vurdering.

For ejendomme, der første gang vurderes ved 14. almindelige vurdering, vil det således være i strid med boligforliget uden videre at anvende en lejeværdiprocent på 3 1/4. Jeg vil derfor til næste år fremsætte lovforslag om, hvorledes der skal forholdes med lejeværdiberegningen i sådanne tilfælde.

I statsskatteloven er fastsat visse frister